

## טלטול בגופו

### 1. תלמוד בבלי מסכת שבת דף קמא עמוד א

משנה. הקש שעל גבי המטה - לא ינענעו בידו. אלא מנענעו בגופו. ואם היה מאכל בהמה, או שהיה עליו כר או סדין - מנענעו בידו.

### 2. שולחן ערוך אורח חיים הלכות שבת סימן שיא סעיף ח

טלטול מן הצד לצורך דבר המותר. מותר. הלכך צנן שטמן בארץ (כה) כא ומקצת עליו מגולים (כו) ולא השריש (כז) וגם כב לא נתכוין לרעייה, נוטלו (כח) אף על פי שבנטילתו מזיז עפר ממקומו, ואף על פי שהוסיף מחמת לחות הקרקע, מותר. הגה: (כט) ואפי' הניחו שם מבע"י <ז> להיות שם כל השבת, כג דאין באוכלין משום בסיס לדבר האסור (כל בו). וטלטול בגופו אפי' לצורך דבר האסור, מותר. כד הילכך קש שעל המטה, דסתמו מוקצה להסקה, מנענעו בגופו; ואם הניח עליו מבע"י כר או כסת, מנענעו אפילו בידו שהרי הכינו מבע"י לשכב עליו; (לד) וכן אם חשב לשכב עליו. (ר"ן ס"פ במה טומנין).

### 3. משנה ברורה סימן שיא ס"ק ל

(ל) וטלטול בגופו - פירוש שאינו נוגע בידו כ"א בגופו או בשאר אבריו מקיליין בו יותר משאר טלטול מן הצד וע"כ מותר אפילו לצורך דבר האסור.

### 4. משנה ברורה סימן שח ס"ק יג

איתא בסימן שי"א ס"ח דטלטול מוקצה בגופו אפילו לצורך דבר המוקצה מותר דזה לא נקרא טלטול כלל [טז] ולפ"ז אם מונח איזה דבר מוקצה על הארץ מותר לדחפו ברגליו כדי שלא יבוא להפסד:

### 4. חזו"א או"ח מז"ב-יג

אלא כונת הרא"ש שאין ענין שכיבה על הקש שם טלטול הקש, אלא שם תשמיש השכיבה, הלכך אף אם כונת השוכב לנער את הקש מותר, שהוא דבר נמשך מפעולת השכיבה. משא"כ בטלטול מת במטה דבאמת יש כאן טלטול שניהן ולאיזה מהן שמתכוין מתייחס אליו עיקר הטלטול...

ולפי האמור אין התיר כלל לטלטל המוקצה בדחיפת הרגל, לצורך המוקצה, אף לדעת הרא"ש

### 5. שו"ת מנחת שלמה חלק א סימן יד

#### ב. בגדר טלטול מוקצה מן הצד

כידוע שטלטול מוקצה מן הצד מותר רק לצורך דבר המותר, ואילו בגופו וכלאחר יד שרי בכל ענין, ועיין בחזו"א סי' מ"ז ס"ק י"ב שסובר דלא מיקרי טלטול מן הצד אלא א"כ מטלטל דבר המותר עם האסור, כההיא דשכח אבן על כלי שמטלטל כלי עם האבן, דשם הטלטול הוא על הכלי, אבל אם עיקר הטלטול הוא בשביל המוקצה אפי' אם מטלטל אותו ע"י דבר המותר אסור אף על פי שמכוין לצורך מקומו שהוא לצורך דבר המותר, וגם העלה שם עוד חידוש גדול, דאין שום חילוק בין טלטול ביד לטלטול בגוף או בשאר האברים, וכל שמעשהו הוא רק כדי לטלטל את המוקצה אסור לכו"ע אפי' אם מטלטל בגופו, כי אין זה קרוי טלטול מן הצד אלא טלטול גמור ואסור אפי' לצורך מקומו, ומ"ש בשו"ע /או"ח/ סי' שי"א מהרא"ש דשרי לנענע את הקש בגופו אף על פי שכוונתו לשכב על הקש, היינו מפני שאין במעשיו היכר טלטול ולכן אין זה קרוי טלטול קש אלא תשמיש של שכיבה. אולם מרן ז"ל עצמו כתב שם שדבריו הם לא כהט"ז והמג"א והמשנ"ב (ועוד גדולי האחרונים) אלא דכך משמע מדברי הראשונים עיין שם, ונראה דמפשטות דברי הב"י בטור /או"ח/ ריש סי' ש"ח ד"ה ודע שכתב "הי"ג, התירו לטלטל האיסור בגופו שלא בנענוע

שנודמן שהעמידן על הטס והטס על השלחן. אולי ליכא בבה"ג דין בסיס על תרומה וממילא הוא, דק הטס בסיס ולא השלחן

ומש"כ מע"כ דלתוספות בשם ר"ת / בשבת / בדף לא ובשם הר"י בדף נ"ג שמחזיקין בדעתו ליתלו בשבת שכמו כן יש להתיר לדידהו כשהיה בדעתו להניח על השלחן את החלות שהיה אז בסיס גם להיות שמותר, נראה דל"ד כלל בדעתו ליתלו משם לא עשאוהו בסיס כלל דבסיס לדידהו הוא רק שרבינו לכל השבת. אבל כשהניחו לכל השבת שנעשה בסיס רק שהיה בדעתו להניח גם היתר. שאם היה עשה רק היה מותר אף שהוא בסיס לאיסור מטעם שהוא בסיס גם להיתר. הוא ע"פ לא הניח הדין ולא היה לפי המציאות בסיס גם להיתר שיפקיע האיסור. וכי מחשבה הוא כמעשה הוא אף בלא שכתב היה אמט לא היה כמאן דעביד והניח. כ"ש בשבת שלא היה כעביד. וכן לטעם הר"י בתוספות / בשבת דף נ"ג בדעתו ליתלו בשבת אפילו מניח חשיב כשוכח, וכן כתבו התוספות עירובין דף ע"ז ד"ה מקנת עין שם דהאמנם בארתי בחדושי דכיון דדעתו ליתלו בשבת אמרין דלא עשאו בסיס אף לתחלת השבת שהיה דעתו שיניח שם אלא הוא כהניח בעלמא כמתעסק מחמת שהוצרך להניחו באיזה מקום דיש לנו לתלות לקולא. שלכן נידון כנמצא ממילא שם מחמת שכתה וכדומה, ודאי לא שייך זה בהניחו לכל השבת אף שהיה במחשבתו להניח שם גם דבר היתר. ולכן אף לתוספות המתירין בדעתו ליתלו בשבת שהוא ה"א בש"ע אר"ת וכן ש"ט סעיף ד' שהמג"א סק"ז כתב במקום פסידא יש לסמוך על זה, אין להתיר בשבתא זו מצד שכתב דעתו להניח על השלחן גם החלות שהן היתר. אבל אף שאסור לטלטלו להשלחן היה מותר לאכול על השלחן דאין לחוש שמא יטלטלוהו דאין הדרך לטלטל שלחן בשעה שאוכלין עליו. ידיו מבריק משה פ"י נש"י

#### 6. שש"כ כ:סא

פטוטות שעל גבי השלחן. ואם לא היה עליו בשעת בה"ש גם דבר היתר חשוב הנחזק לו לשבת (כגון חלות או דבר אחר בעל חשיבות) אסור לטלטל את השלחן גם לאחר שכתב הגרות והאסור הפטוטות (על ידי נכרי וכדומה). ומ"מ מותר להשתמש בשולחן במקומו ולאכול עליו. וכל שכן שמוזר לפתחו ולסגור את מגירת השלחן ולהשתמש בה במקומה. וגם מותר להאריך או לקצר את השלחן באמצעות המזכרים המיועדים לכך, אם אמנם אין מטלטלים לשם כך את אותו החלק של השלחן שהפטוטות עליו.

#### 7. שולחן ערוך אורח חיים הלכות שבת סימן שש סעיף ד

שכתב אבן ע"פ חבית, או מעות על הכר מטה חבית על צדה והאבן נאפלת. ושנער הכר והפשתא נאפלים. ואם היתה החבית בין החביות, בענין שאינו יכול להטות אותה במקומה. יכול להגביה כמו שהיא עם האבן למקום אחר להטותה שם כדי שיפול מעליה. ואם הניחם עליה מדעתו. ע"ד שישאר שם בבניית השבת. אסור להטות ולנער. וי"א דאפילו הניחם שם ע"ד שישאר שם בבניית השבת. כ"ד שיתלם בשבת. מותר להטות ולנער בשבת. ולא אסרו אלא במניחם ע"ד שישאר שם כל השבת.

#### 8. משנה ברורה סימן שש ס"ק יח

קינה של תרנגולת ויש שם ביצה שיש בה אפרוח שאותה ביצה אסורה בטלטול אף שלא ידע מבע"י שיהיה שם הביצה מ"מ כיון שדרך הוא בכך הוי כמניח ולא הוי כשוכח ונעשה הקינה בסיס להביצה וכן בכל מקום כיוצא בזה בדבר שדרס להיות המוקצה [ט] עליו בודאי הוי כמניח.

#### 9. משנה ברורה סימן שש ס"ק יח

(ית) ע"ד שישאר וכו' - אבל אם הניחם בכונה בחול ולא היה דעתו [כ] בפירוש שישאר שם בשבת ואולי שכתם שם מקרי שוכח [כתבו מהרא"י] ודעת הבר"י דאפילו הניחם בע"ש כל שלא היה דעתו [כא] בפירוש שישאר שם בבניית שבת ובביה"ש שכתו לסלק גם זה הוא בכלל שכת. והנה בעיקר דין בסיס מסיק

במ"א דלא מקרי בסיס אא"כ הניח עליו דבר המוקצה בשביל שיתיישב עליו בטוב אבל מה שמניחין בדון אקראי כמו שרגילין להשיב בתיבה חפצים אלו על אלו מפני שאין לו ריוח לפנות לכל חפץ מקום בשולי התיבה כה"ג לא חשיב מניח אלא שוכח ומותר לטלטל חפץ המותר אחר שניערו המוקצה מעליו [וגר"מ התיבה גופא לכו"ע הוי בסיס לדבר איסור אם המוקצה חשוב יותר ואסור לטלטלה דהא ער"פ דעתו היה שיהיה מונח המוקצה בתיבה ח"א] [כב] ולפ"ז מה שנהגין בשבת להסיר המפה העליונה מעל השלחן אחר שמסיר הא"י המנורה מעליה כדין עושין לפי שא"צ שתהא המנורה דוקא על המפה אלא על השלחן ואינו מעמידה על המפה אלא מפני שא"א לו לפנות מקום להמנורה בגוף השלחן עצמו או מפני שאינו חושש לפנות לה מקום ולפיכך לא נעשית המפה בסיס להמנורה שעליה שתאסר בטלטול [ובמפה [כג] התחתונה א"צ לכל זה דהלא בזמננו הדרך להניח עליה הלחם ביה"ש ונעשית בסיס לזה דהוא חשוב יותר] ויש מחמירין [כד] בכל זה ובמקום הצורך נראה דיש להקל דכמה אחרונים סוברין כוותיה דהמ"א

#### 10. שש"כ כ:ענה

ע"ה. עם כל זה, המוצא דבר מוקצה בביתו של בניידיהשבת שדוא לביש בהם, אינו צריך לחוש לדון בסיס, לא לגבי הבגד ולא לגבי הכיס, כי לפעם לא הותר דעתו שיהא המוקצה בנות עם בשבת, אלא ששבת להוציא ממנו יים, ובכנותו זה אין הבסיס נאסר, וכדלעיל סעיף נה, ואם אפשר, ינער את המוקצה מביטו במקום שבו הוא נמצא יפא, אך אם חושש שיאבד המוקצה או יתקלקל, אם ינערנו שם, או שהיא כבר לביש בבגד יאיראפשר לו לפשוט אותו שם כדי לנער את המוקצה מביטו, או שהוא תחבייש לנערנו שם בפני הבריות, מותר

#### 11. שולחן ערוך אורח חיים הלכות שבת סימן שט סעיף ד

אם אדם הניח (כה) דבר מוקצה על של חבירו, (כו) לא אמרינן דנעשה בסיס לדבר האסור, דאין אדם אוסר של חבירו (כז) ח שלא מדעתו (א"ז).

#### 12. שש"כ פ' כ הערה קצט

וע' מנחת שבת. שמסתפק כאשר אשתו או אחד מבני ביתו מניחים מוקצה על חפץ שלו שלא על דעתו, אם הכלי נעשה בסיס. דבקטן ודאי דלא מהני, כי אין לו חמחשבה. וע"ש באהבת שלום. שמסיק דאם הניחה האשה על חפץ של בעלה, יש להקל...

#### 13. משנה ברורה סימן שט ס"ק כז

(כז) שלא מדעתו - אך אם עשה כן לטובת חבירו ומן הסתם ניחא ליה בזה כגון שנטל ראובן כלי והעמידו מבע"י תחת הנר בבית שמעון כדי שיפול הנר לתוכו ולא תהיה דליקה ונפל הנר לתוכו [לא] קודם ביה"ש והיה בתוכו עד אחר ביה"ש נעשית הכלי בסיס להנר ואסור לטלטלה כל השבת אף לאחר שנסתלק הנר [לב] כ"כ הרבה אחרונים ובה"ח מצדד דאם היה בדעתו לסלק אח"כ המוקצה בשבת נוכל לצרף בזה דעת ה"א הנ"ל דבזה לא מקרי בסיס כלל:

#### 14. שש"כ פ' כ הערה ריב

בין השמשות פירוש, הזמן שבין ודאי יום לודאי לילה, והמנהג אצלינו בני א"י שזה בערך במשך 15-20 דקות משקיעת החמה.

#### 15. חיי אדם חלק ב-ג (הלכות שבת ומועדים) כלל סז סעיף י

ונראה לי דאם יש בתוכו רק איזה פרוטות בטלים לגבי הבגד, דאין אדם מבטל בגדו ושלחנו בשביל איזה פרוטות (ג) (שם):



16. נשמת אדם חלק ב-ג (הלכות שבת ומועדים) כלל סז סעיף ג

ג. נ"ל דזה דומה להא דאמרינן בביצה ולטלטל שיורי כוסות אגב כסא, וכתב תוס' שם ובשבת מ"ז דכיון דשיורי כוסות לא חשיבי כלל נתבטלו לגבי כוס אף על גב דאין בו שום דבר היתר, וא"כ ה"נ אם הוא אדם שאינו חשוב לו כלל איזה פרוטות בטלים ודוקא אם אינם חשובים כלל כמש"כ בכללים:

17. הל' מוקצה עמ' 66

1 ועיין בספר שבות יצחק פ"ט שתמח על דברי הח"י אדם ח' לו ובעיקר דברי הח"י א הנה בנשמת אדם שם למד דין זה דמעט פרוטות מדבריו התוס' בשבת קמב ד"ה ונשדינהו שחקשו על הא דאמרינן התם בגמ' דמה דמותר ליטול כלכלה ואבן בתוכה ולא אסרינן לה מדין בסיס משום דמירי שמלאה פירות, וז"ל התוס' וא"ת אפילו אין הכלכלה מלאה פירות תיבטל האבן אגבה, כ"י הכי דבטל בפ"ב רביצה שיורי הכוס אגב הכוס אי לאו דאיסורי הנאה נהו, ותירצו ח"ל דה"ל שאני שיורי הכוס דגרועי יותר מדאי ובטלו טפי, ע"כ ועי' כ' הח"י א דדין הפרוטות כדון שיורי כוסות, וקשה אטו איזה פרוטות אע"פ שאינם חשובות, גרועות מאבן דמבואר שאינה בטילה לכלכלה.  
2 עוד צ"ע דהנה התוס' בביצה ב' ד"ה וביה תמדו על הא דמתירין ביה לסלק הטבלה ולנערה, אמאי לא הו' הטבלה בסיס לקליפין ועצמות, ועי' שם שיתרצו כמה תרוצים ולכאורה אמאי לא תירצו דקליפין ועצמות גרועי ובטלי אגב הטבלה ולכן ל"ה הטבלה בסיס, כדון שיורי כוסות, וכמ"ש"כ באמת הרשב"א בשם הראב"ד בשבת קמ"ג, וצ"ל דס"ל דשאני שיורי כוסות גרועי יותר מדאי אפילו מקליפין ועצמות, וא"כ כ"ש דאיזה פרוטות עשויות בסיס, דאטו קליפין ועצמות שעומד לזרוקן לאשפה חשיבי יותר מאיזה פרוטות, דשם ר"ל שדרי מסתמא הח"י א לא מירי שדריה אותן מעט פרוטות בכוס לברן, שהרי אינן חשובות לו כלל, אלא שדרי לו בכוס מעות ולאחר שהוציא ממנו נשארו בו ממילא איזה פרוטות, וככה נ"ל דכיון דהפרוטות מונחות שם ממילא מדעי הסברא דאין אדם מבטל בגדו ושלחנו בשביל איזה פרוטות ואינן עושות בסיס, וזהו שדריה הח"י א דין זה לשיורי כוסות דבטלים ששיורי הכוסות גרועי ונשארו בכוס וממילא אינם עושים בסיס, הכ"י איזה פרוטות שאינם חשובות ונשארו בכוס ממילא אינם עושות בסיס, משא"כ בקליפין ועצמות דאע"ג דאינם חשובים אין די ביה שלא יעשו בסיס, לפי שהונחו על הטבלה להדיא לא ממילא, ועי' בפרק יז אות ו' שכתבנו דבבסיס שנעשה ממילא יש מקום להקל.

3 עוד אפשר דבאנשי יבנה מירי הח"י א דהוינו שהפרוטות מונחות בכוס הקשור או במגירה (drawer) היוצאת למגרי, אפילו נימא דאיזה פרוטות לא דמו לשיורי כוסות אלא לקליפין ועצמות דאף עדיפי מהם וכנ"ל, אפשר דאין עושות בסיס משום דאין מונחות על עיקר הבגד או על עיקר השלחן, ואע"ג דאם הניח שם מעות נעשה הבגד או השלחן בסיס מ"מ בפרוטות כיון שאינן מונחות על עיקר הבגד או השלחן מהני הסברא דאין אדם מבטל בגדו ושלחנו בשביל איזה פרוטות ואינן עושות בסיס, לפי ז' אם הניח איזה פרוטות על השלחן עצמו ו"ל דהוי השלחן בסיס, וצ"ע בזה, עכ"ל ספר שבות יצחק.

17. שש"כ כ:נ

כשמל"א והוא מונח על דבר המותר בטלטול, י"א שאין הבסיס נאסר כלל, ועל כל פנים בודאי לא יהיה הבסיס חמור מן הכלי עצמו, ומותר איפוא לטלטלו לצורך גופו ומקומו.

18. שולחן ערוך אורח חיים הלכות שבת סימן רעז סעיף א

נר שמונח אחורי הדלת, אסור לפתוח הדלת (כדרכו), (רמב"ם פ"ה ומרדכי פ' כ"ב וב"י בשם סמ"ג) \* ב שמא יכבנו \* (ג) הרוח, אבל ג לנעול הדלת כנגדו, (ד) מותר (ת"ה ס' נ"ט) וה"ה בחלון שכנגד הנר שעל השלחן (מרדכי פכ"ב וב"י בשם תוספות וטור) ואם הוא (ה) קבוע בכותל שאחורי הדלת, אסור לפתוח הדלת (ו) ד ולנעול כדרכו שמא תהא הדלת ה נוקשת עליו ותכבנו, אלא פותח ונועל בנחת, ואם הוא קבוע בדלת עצמו, שפתיחתו ונעילתו (ז) מקרב השמן לנר או מרחיקו ממנו, <ב> אסור לפתחו ולנעלו

19. משנה ברורה סימן רעז ס"ק ז

(ז) מקרב השמן וכו' - ויש בזה משום מבעיר או מכבה ואף על גב דאינו מכיין מ"מ [ה] פסיק רישיה הוא [ו] ואם הוא פותחו ונועלו בנחת בענין שלא יהא פסיק רישיה מותר [ז] ואין איסור בטלטול הדלת משום

הנר המוקצה הקבוע בה לפי שהדלת לא נעשית בסיס לנר לפי שהיא חשובה שמשמשת לבית ובטלה אצלו ולא להנר:

## 20. שש"כ כ:עז

פח- אשפה ביתי התלוי על דלת של ארון מתחת לכיור וכדומה, מותר לפתוח את הדלת כדי לשפוך בו אשפה, כי הדלת מיועדת לכל הדברים שבארון. אבל אם הארון מיוחד רק לפח- אשפה, אסור לפתוח את הדלת אם נמצאים בפח דברי מוקצה.

## 20. שולחן ערוך אורח חיים הלכות שבת סימן שי סעיף ח

כלי שיש עליו דבר האסור ודבר המותר, מותר לטלטלו, כגון: מחתה שיש עליה מבע"י אפר שמותר לטלטלו לכסות בו רוק, או צואה ויש עליה ג"כ שברי עצים שהם אסורים בטלטול, מותר לטלטל מחתה כמו שהיא; וכגון שדבר המותר חשוב מדבר האסור; אבל אם דבר האסור חשוב יותר מדבר המותר, בטל אצלו ואסור לטלטלו. וטעם היתר טלטול זה משום י דלא אפשר למינקט קיטמא לחודיה <ז> אפילו אי שדי ליה מהמחתה, או אם צריך (לה) למקום המחתה, (כמו שנתבאר לעיל סי' ש"ט); ואם אינו צריך אלא לגוף המחתה, לא יטלטלנה כמו שהיא, אלא (לו) יא ינער האפר ושברי העצים במקומם ויטול המחתה.

## 21. משנה ברורה סימן רעז ס"ק יח

ואם היה מונח על השלחן בין השמשות גם ככרות ושאר דברים [יז] שצריך לשבת פשיטא דהם חשובים יותר מן הנר [יח] דהיינו מן שלהבת הנר הדולקת ונעשה בסיס לגביהו וכמו שכתוב בסימן ש"י ס"ח דהיכי דהוא בסיס להיתר ולאיסור וההיתר חשיב יותר דהוא בטיל לגבי ההיתר ושרי לכו"ע לנער [יט] ואם א"א לנער במקום זה משום פסידא דהיינו שיפסיד איזה דבר ע"י הפלת הנר במקום זה רשאי לטלטל השלחן למקום אחר ולנער שם. ואם צריך למקום שעומד השלחן להושיב שם איזה דבר רשאי לטלטל השלחן ואפילו בעוד שהנרות דולקות עליו כיון שהיה מונח עליו הלחם הצריך לשבת לא נעשה בסיס לאיסור ומזה נובע המנהג שהנשים נזהרות ליתן כנר הצריך לשבת על השלחן קודם הדלקת הנרות ומנהג נכון הוא כדי שיהא [כ] מותר לטלטל את השלחן כשיהיה צריך לו [כא] ורק אם הנר הוא של שמן יזהר מאד לטלטל השלחן בנחת כדי שלא יבא לקרב השמן להפתילה או לרחק. ועיין בפמ"ג שמצדד לומר דלאחר שכבו הנרות אינו רשאי לטלטל השלחן עם המנורה שעליה דהא יכול לנערה מתחלה והוא שהיתה של מתכות וליכא פסידא בניעורה:

## 22. שו"ת אגרות משה אורח חיים חלק ה סימן כב

יז. איך דנים חשיבות דבר, לענין כלי שיש עליו דבר המותר ודבר האסור שמותר לטלטלו אם המותר חשוב יותר

שאלה: דבר שבסיס לדבר האסור ולדבר המותר, דאזלינן בתר דבר החשוב (סימן ש"י סעיף ח'), האם דבר החשוב הוא לפי שוויונו וערכו, או לא. למשל, מה דין סידור תפילה ומאה דולר, המונחין על גבי בסיס.

תשובה: דבר החשוב לא דיינינן רק לפי שוויונו, דוודאי באופן סידור וכסף יש לסידור חשיבות יותר מכסף. ואם יש לו משקפיים ומעות ע"ג בסיס, כיוון דצריך הוא למשקפיים מייד, הו"ל משקפיים כדבר חשוב לגבי מעות. ולא משנה כמה אלפי דולר מונחים כאן, כיוון דצריך עכשיו את המשקפיים יותר מהמעות. אכן אם יש לו עוד זוג משקפיים, ולא צריך משקפיים אלו כעת, חשיבי להו מעות כדבר החשוב. ואם היה לו כיכר והון רב על הבסיס, אזלינן בתר הכיכר כיוון דצריך להאי כיכר בשבת.

## 23. שש"כ שם הערה רלא

20. ועיין בספר שבות יצחק פט"ז א"ה ה' וז"ל ויש נדרגין להניח ספר אצל הנרות ויש לדרון אם ספר חשוב בעצמותו לענין בסיס והכל בטל אצלו מדברי הלבוש כפי שלד סט"ו לענין הצלה מן הדליקה שכ' וז"ל מצילין תיק הספר עם הספר ותיק התפילין עם התפילין אע"פ שיש בתוכן מעות. דבולמו בטליון גבי הספר והתפילין משום קדושתן וה"ה לשאר ספרי הקדש. עב"ל (הלבוש).  
 ושמעתי מהגר"ש אלישיב שליט"א דאין ליטול ספר מהארון רק ע"מ להניחו אצל הנרות דנמצא משתמש בספר ויש בזה משום בזיון כתבי הקדש אלא צריך גם לעיין בו עב"ל.

## 24. הל' מוקצה עמ' 68

(דקא) ס"י שי סע"ח ובמ"ב ס"ק לג, ולפ"ז נראה דאזכרין בתר חשיבותא בעיני הבעלים באותה השעה, וכמו שמצינו לגבי לחם שהיא חשוב יותר מן המנורה שעל השולחן, ככ"ן שצריך את הלחם לסעודת שבת, ח"א כלל סו ס"י ד', ועיין להלן הערה רכג, וא"כ מסתבר, דאם מונח על השולחן סכום כסף יחד עם דבר של היתר, ל"א שנלך אחרי כמות הכסף וערכו, אלא אמרינן, מה חשוב לאדם יותר באותה השעה, דאם כעת הרבה המותר חשוב לו יותר, אין השולחן נחפץ לבסיס לדבר האסור, גם אם ישנו הכסף הוא גדול. ועיין ס"י רעז במ"ב ס"ק יח, דלסלחבת יש חשיבות ובעינין לבטל כנגדה, וצ"ל דחשיבותה היא בשימוש באור המאיר את החרר, ולכן בעינין חלות כנגד השלחבת, שבדאי מוטב שיהיה לו לחם לאכול, אפי' אם יצטרך לשבת בחושך, ועיין קצוה"ש ס"י ק"ב כבדה"ש ס"ק כד, ומהגר"ש אר"ע רבך צ"ל שסעתי, דאם הבית מואר באור השמש, דאז אין כל חשיבות לגר רגיל, אולם נרות שבת שמברכים עליהם, ודאי שכל אדם רוצה באור בהדלקתם, ואולי הם חשובי טפי אף שבלא"ה יש הרבה אור בבית, עכ"ד, ועיין בספר טלטולי שבת בקתרתם החשובות מהגר"ם פיינשטיין צ"ל ס"ק לא ושם בתשובת מהגר"ש אר"ע רבך צ"ל ס"ק יד.